

Motivační povídka pro rok 2017

Toho jara se sešli šamani všech kmenů k poradě. Nikdo z nich si nemohl nevšimnout neklamných znamení přicházejícího nebezpečí. Dlouho se nikomu nepodařilo ulovit žádnou zvěř a zima vládla dlouze. A navíc ani pták bouřlivák se dosud neobjevil a tak bylo sucho.

Náš šaman odcházel pln obav a neklidu, z pochmurných znamení byl po poradě starších opět plný nové naděje. Řekl všem: „Kólapi, přátelé, nejstarší z moudrých ví, kde je ukryta mocná válečná palice samotného Mahykana! Kdo ji má, vládne takovou mocí a silou, že nás zachrání! Duchové mu budou nakloněni. Vždy se mu bude na lovu dařit a bude mít dost, aby pomohl v časech nouze.“

I slyšel to Iktom. Vykuk jeden. „Palice a močná, říkáš? To by se mi nááááramě hodilo. Náčelníkova dcéra je tuze pěkná a má moc koní.“ Pomyslel si, koukaje do slunce. Přece jen mu po té zimě nebylo nejtepleji a takto se mohl zahřát bez práce. Sice pak trochu neviděl, ale to nevadí.

Tak Iktom vyrazil směrem, odkud se vrátil náš šaman. Po nějaké době přišel po stopách starce do města bílého muže.

Sebejistě vkročil do uliček, Iktom se přeci nezalekne hromady kamení. To ale žádné město neznal a nevěděl, jak se v něm vyznat i stopy se ve městě ztratili a každý plácek, každý dům mu připadal stejně podobný, jako levá a pravá ruka. Brzy se úplně ztratil. Pořád oslepený od slunce bloudil městem už půl dne a nakonec se musel zeptat nějaké staré paní, kudy se z města dostane.

Když se mu to konečně povedlo, prošel lesem až k jeskyni zavalené balvanem. Stále oči oslepené od vyhřívání. „To bude určitě ono,“ pomyslel si a odvalil kámen. Byl zatraceně těžký. Jenže ten kámen tam byl proto, aby schoval komáry! Ti se rozletěli na všechny strany a od té doby obtěžují kde koho. Vrhli se i na Iktoma.

Iktomi utíkal lesem, co mu síly stačily, ale s kamenem se mu před komáry špatně utíkalo. Zahodil tedy kámen – a rovnou sobě na nohu.

Ještě, že je Iktom kouzelný. Sice měl jednu nohu dvakrát tak větší, ale s vypětím sil rychle kámen zahodil. Rovnou králíkovi, co tam bydlel poblíž na uši. To víte, že pak řval králík jako bizon... Iktom zaslechl přes bzukot komárů řev králíka. „To bude určitě válečný pokřik palice!“ pomyslel si a přiběhl ke králíkovi. A jak ho popadl a snažil se ho co největší silou uzmout, vytáhl mu uši. A od té doby tomu tak je u všech králíků. Ten náš, po vyproštění zpod kamene, Iktoma kousl do ruky a utekl pryč.

Iktomovi z toho kousance otekla ruka. Vztekle napnul tětivu na luk, založil šíp a vystřelil po prchajícím králíkovi. Iktom ale není dobrý lovec, králíka minul a ruka ho bolela o to víc, jak ho do ní pleskla tětiva. Nezbylo mu, než se vrátit do tábora. Poloslepý, s nohou dvakrát tak větší, rukou taky tak a opuchlou tváří od komárů. Ten vypadal! Když ho viděla manželka, smála se mu. „Jen počkejte, příští rok ši s šebou vemu pošilňovací meducínu a určitě tu palici najdu!“ říkal si.

A co vy, projdete nástrahami cesty? Poznáte uličky a tajemství našeho hlavního města? Překonáte úkoly, budete nedostižní při Lesním Běhu a přesní na lovecké stezce? Získáte Mahykanovu palici a zachráníte naše kmeny? Budete chytřejší, dovednější a statečnější než Iktom?